

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **P. F.**, zast. JUDr. Jiřím Dobišarem, advokátem, se sídlem Břeclav, Smetanovo nábřeží 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10. 4. 2006, č. j. 57 Ca 53/2005 - 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla odmítnuta jako opožděná jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2005, č. j. JMK 35498/2005 OD Ko. Tímto rozhodnutím bylo jako opožděné zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy, ze dne 11. 7. 2005, č. j. OSVD 16-189/2005, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a byla mu uložena pokuta ve výši 6000 Kč, náhrada nákladů přestupkového řízení a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíců od právní moci rozhodnutí.

V žalobě stěžovatel zejména brojil proti závěru žalovaného správního orgánu, který dovodil, že odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy ze dne 11. 7. 2005, č. j. OSVD 16-189/2005, bylo podáno opožděně. Dovožoval, že nebyly splněny podmínky dle § 60 odst. 1 správního řádu, a požadoval zrušení napadaného

rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku napadeného rozhodnutí žalovaného.

Opožděnost podání žaloby Krajský soud v Brně dovodil z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 12. 10. 2005, přičemž zástupci stěžovatele (Mgr. Bc. Radovanu Havelcovi) bylo doručeno dne 20. 10. 2005 a žalobu předal stěžovatel k poštovní přepravě až dne 22. 12. 2005, tedy po uplynutí zákonné dvouměsíční lhůty vymezené § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). S odkazem na uvedené pak krajský soud žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost stěžovatel podal s odvoláním na důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Namítal, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě, neb zmocněnci stěžovatele byla doručena dne 20. 10. 2005, přičemž 21. 12. 2005 byla soudu faxem doručena žaloba, která byla následně dne 23. 12. 2005 doplněna písemně. Dovožoval, že žaloba byla podána včas, soud pominul existenci faxového podání a rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu věci, resp. v rozporu s obsahem správního spisu. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Na základě výzvy Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2006 zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu plnou moc, ze které vyplývá, že stěžovatel je zastoupen advokátem, JUDr. Jiřím Dobišarem.

Žalovaný nepodal ke kasační stížnosti žádného vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo zmocněnci stěžovatele - Mgr. Bc. Radovanu Havelcovi - doručeno dne 20. 10. 2005. Ve spisu se přitom nachází faxové podání (žaloba) doručená Krajskému soudu v Brně dne 21. 12. 2005. Stejně tak se ve spisu nachází (písemná) žaloba, doručená Krajskému soudu v Brně dne 23. 12. 2005.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni, nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odstavce 2 téhož ustanovení lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu, nebo jemu zasláno

prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence a nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Z citace z výše uvedených ustanovení zcela jednoznačně plyne, že lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Dnem, který určil počátek lhůty, je přitom s odkazem na znění § 40 odst. 1 s. ř. s. den, kdy bylo rozhodnutí žalovaného doručeno stěžovateli, resp. v souzené věci jeho zmocněnci. Ze spisu vyplývá, že takový dnem byl čtvrtek 20. 10. 2005. Dnem, kterým naopak lhůta skončila, bylo úterý 20. 12. 2005.

Lhůta k podání žaloby tedy počala běžet ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem 21. 10. 2005, a skončila podle § 40 odst. 2 s. ř. s. v úterý dne 20. 12. 2005. K tomu, aby tato lhůta byla zachována, bylo třeba, aby podání bylo nejpozději dne 20. 12. 2005 předáno soudu, nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, nebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit. K zachování lhůty by postačovalo dále to, aby byla žaloba nejpozději dne 20. 12. 2006 podána u žalovaného.

Tak tomu však nebylo, neboť žaloba byla (faxem) doručena krajskému soudu dne 21. 12. 2005, resp. v písemné podobě dne 23. 12. 2005 (podána na poštu byla dne 22. 12. 2005), tedy až po uplynutí zákonné lhůty.

Z výše uvedeného tedy zcela jednoznačně plyne, že žaloba byla podána opožděně, a krajský soud postupoval správně, pokud ji podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. usnesením odmítl. V námitkách, ve kterých se stěžovatel dovolával včasnosti podání žaloby, tak Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit nemohl.

Stěžovateli je však třeba přisvědčit v tom, že soud pominul existenci faxového podání a rozhodoval v rozporu s obsahem spisu, neb jeho rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že stěžovatel žalobu podal až dne 22. 12. 2005 a nikoliv již (faxem) dne 21. 12. 2005. Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána opožděně i faxem, podrobněji k tomu viz výše, nevede podle názoru Nejvyššího správního soudu toto pochybení krajského soudu k tomu, že by bylo třeba rozhodnutí Krajského soudu v Brně zrušit.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatel nebyl s kasační stížností úspěšný, a správní orgán, tedy žalovaný náklady řízení o kasační stížnosti neuplatňoval (§ 60, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu